

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

FRITHIOF HELLBERG

GRUNDLAGD AF

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

ANNA WETTERGREN-BEHM

VÄGGBONAD ÖFVER SELMA LAGERLÖFS
"JERUSALEM" AF ANNA WETTERGREN.
A. BLOMBERG FOTO.

Ett par textila mönster- tecknarinnor.

VID DEN TID Föreningen för svensk hemslöjd startade, funnos redan många mycket framstående tecknarinnor för den dyrbara textilkonsten, men ingen enda hade ännu tagit till sin uppgift att söka höja äfven de konstlösa randningarna i en bondkvinnas väfstol till verkligt värde. Dock var just det ett lifsvillkor för hemslöjden att kunna gå egna stigar högt öfver och vida skilda från fabriksstillverkningarnas allfarväg, inpå hvilken hemslöjden just förrirat sig och därvid nästan gått under.

Konsthandtverket kräfver större utbildning än hvad allmogekvinnan i allmänhet i vår tid besitter. Men med sin klara tanke och sina

LOTTE ZEINWOLDT

När ni härnäst köper skodon begär då att få se

Victoria
kängor

Profva dem och öfvertyga Eder att de göra skäl för namnet

“Damernas favorit“.

VICTORIA-kängor säljas i finare skoaffärer öfverallt — i alla moderna färger och skinnsorter, till populära priser och tillverkas af Ludvig Traugott, Stockholm.

smidiga händer äger hon dock långt flere arbetsmöjligheter än den mest fulländade maskin. Emellan dessa båda är hennes plats gifven och äfven hållbar, kan hon endast vara sig själf och hålla jämna steg med tidsutvecklingen.

Ensam förmår hon dock ej detta och äfven henne göres behof af samförstånd med mera försikkomna. Därför bildades ock Föreningen för svensk hemslöjd. Och i den andan har äfven föreningen sökt finna sina medarbetare.

Det föll sig då naturligt att den åt folkarbetet hängifna *Anna Wettergren* vid sitt utträde ur Tekniska skolan blef föreningens första mönstertecknarinna.

Få ha såsom hon förstätt hemslöjdens uppgift och folket själf och all dess kärftva sträfvan utan många ord, men med så många fler säregna tankar. I sin kärlek till det enkla folket har hon själf instinktligt tillägnat sig det bästa hos dem och detta går igenom hennes arbete, såväl ritstiftets som pennans.

Jag erinrar endast om väggbonaderna öfver “Jerusalem“, som skänktes åt Selma Lagerlöf af “Nya Iduns“ medlemmar, hur barnet kommer med sin getabock vid hörnet och vill ha också getterna in i himmelriket. Eller om hennes beskrifning i Stockholms Dagblad öfver vår gemensamma båtfärd på Ångermanälven när isen hvarken bar eller brast och roddarpojken, liten som han var, tog i så käckt i årorna, liksom de vuxna männen, att han slog kullerbyttor än framåt och än bakåt, men gaf icke tappt för det.

Anna Wettergren med hela sitt stora sinne öppet för den frodigaste humor och det innerligaste allvar bredde arbetsglädje öfverallt efter en afgjord gammal svensk karaktär, och jag tvekar ej att säga, att knappast hade väl föreningen så hastigt lyckats tilldraga sig allmänhetens fulla intresse, om den icke haft en sådan kraft till sitt föfogande.

Och det var icke endast den burgnare allmänhetens hem hon lyst upp med sina många dekorativa figurväfnader och randningar och rosor; det var än mer de små bondhemmen, dit hennes mönster sändes för att utföras, då det genom dessa mönster blef för dessa arbetare klart att deras egna gamla ringaktade väfnader hade gifvit uppslaget och ägde värde i andras ögon och ännu kunde gifva dem själva ett lefvebröd. Detta väckte själf tillit på nytt och äfven en annan blick på det enkla egna än missaktningens.

Få äro väl också så danade till folkets konstnärliga ledare som hon, därför att hon är enkel och klar i sina uttrycksmedel, anspråkslös i sin personlighet — och finkänslig ända till att sällan vilja yttra sig för att icke sära — och

ängslig, om hon icke kunnat återhålla yttrandet under sitt öfversvallande intresse för saken själf, som ju dock kräver ett omdöme.

Under de år hon arbetade inom föreningen bidrog hon i hög grad till att klargöra den karaktär den svenska hemslöjdsväfnaden äger, och hvarifrån man bör utgå för dess utveckling enligt en nyare tids uppfattning.

Men själfva denna utveckling lämnade hon åt andra för att själf i eget bo som fru Anna Behm fylla för henne än allvarligare uppgifter.

Tomrummet både efter hennes personlighet och hennes begåfning har sedan icke kunnat fyllas i hennes egen genre. Men utvecklingen af den enklare svenska väfven upptogs mycket lyckligt af fröken *Lotten Zeinwoldt*, hvars begåfning äger en helt annan läggning.

Styrkan hos Anna Wettergren-Behm låg i en afgjord konstkaraktärs uppfattning, nedärd ur hennes eget familjelif och dess traditioner; hos Lotten Zeinwoldt däremot i ett ytterst känsligt, nästan orientaliskt färgöga. Men häri låg på samma gång begränsningen. Hon är betydligt mera målarinna än tecknare. Och medveten härom uppgaf hon redan ifrån början det område, Anna Wettergren-Behm så öfverlägset behärskat, för att ägna sig helt åt just de enklaste arbetssätten, hvilkas rutningar och randningar i utsökta färgval från en nästan primitiv början uppnått den aktningvärda utveckling de nu framvisa, och hvilken hufvudsakligen måste räknas Lotten Zeinwoldt till förtjänst.

Med konstnärlig takt utan att forcera sin begåfning har hon., så nära som det varit henne möjligt, i dessa sina väfnader tangerat den svenska prägeln, så att man nu om dem bör kunna säga att de gifva just det moderna svenska kynne åt våra hem, sådant vi f. n. uppfatta och värdera det.

Detta resultat skall utan gensägelse ställa henne på en af de mera framskjutna platserna inom hemslöjdens utvecklingsarbete.

Och då hon nu i sin tur träder tillbaka för att ägna sig åt mera själfständig verksamhet, ehuru fortfarande — liksom Anna Wettergren-Behm — kvarstående som tillfällig medarbetarinna, och då andan inom hemslöjden alltid varit sådan, att hvarje tomrum efter dem, som lämnat oss, medfört ett visst vemod, känns det också godt att få offentligen till båda dessa våra flitiga hemslöjdstecknarinnor säga ett tack för samarbete och för väl fyllda plikter.

LILLI ZICKERMAN.

VÄFNADER AF LOTTEN ZEINWOLDT. A. BLOMBERG FOTO.

NÄSSLOR

FRIDA LANDSORT

Fest.

HELA VÅNINGEN är eklärerad till en himmel af elektriskt ljus och så ymnigt blomsterdekorerad, som det höfves ett förmöget hus.

I serveringsrummet digna borden under slipadt glas och fint porcelin, allt slags frukt från södern som från nordern, sylt, konfekt och flere sorters vin.

Stadens mest berömda kokfru leder allt bestyr i kök och skafferii. Är det då ett bröllop, man bereder med så stort och festligt slöseri?

Inte än. Men husets äldsta dotter, klädd i ljusblått siden, blek och smal och befriad nyss från papiljotter, fyller tio år och ger en bal.

Och nu komma gästerna. Små damer, alla mellan sju och tretton år, sirliga som modejournalsreklamer, ordna framför spegeln dräkt och hår.

Af de unga herrarne, som samlas, ha de flesta redan världsvant skick, unga kavaljerer, men med gamlas samtalston och hållning, min och blick.

Kvällen går. Man dansar, konverserar, tränges arm i arm omkring buffén och förälskar sig och intrigerar. Och vid elfvatiden är supén.

Unge Zacharin, i tredje klassen, balens mest bemärkte kavaljer, gillar synbart hummern, järpen, glassen och champagnen, sherryn ännu mer.

Med sitt fyllda vinglas lyft i handen tackar han — högtidlig som en präst, medan vinet skvalpar öfver randen — husets värdfolk för en utsökt fest.

Nöjets kulmen är dock kotiljongen med en massa nya turer i. Först när halfva natten är förgången, äro de och gästerna förbi.

PAPPERSMÖNSTER

fullt tillförlitliga, erhållas omg. från oss till nedanstående pris inom Sverige: Bluslif 40 öre, Kjolmönster utan släp 50 öre, Prinsessklänning 75 öre, Reformdräkt 75 öre, Barndräktmönster 50 öre, Kappmönster 60 öre. Uppgif lifvidd, (omedelbart under armarne,) midjevidd och kjollängd, erhåller Ni till Eder figur fullt passande mönster. Expedieras portofritt om rekvisition åtföljd af likvid i sparmärken el. postanvisn. insändes till *Iduns Mönsterafdelning, Mästersamuelsgat. 43 Sthlm*

Kvinnorna och finans- krisen.

KVINNOR SYSSLA med i affärer, och stora affärer, i en mycket vidare utsträckning än man tror. I tanke att det därför i dessa dagar, då på grund af penningkrisen allmänhetens blickar mer än annars äro riktade på finansvärlden, kunde ha sitt intresse, har vår medarbetare skisserat upp några typer af affärskvinnor: dem det är synd om och dem det icke är synd om.

TIDERNA ÄRO HÅRDA. Och värre bli de väl än.

Länge har det profeterats om den kris, som måste följa på de goda tiderna och det onda lefvernet, men vi ha varit förstockade likasom Noaks samtida, om hvilka det heter, att de åto och drucko obekymradt, togo hustrur och gålfvos åt män, skrattande åt de hotfulla förutsägelserna, till dess en dag syndaflo den var öfver dem. Skillnaden är här blott den, att vi ha ebb i stället. Amerika har sugit åt sig guldfloden, och vår skuta står på grund.

För det stora flertalet af oss kvinnor, så snart vi icke ha af krisen direkt berörda manliga anförvanter, hvilka föra atmosfärens oro med in i hemmen, äro tidningarnas meddelanden om krisen med bankfallissement, ränteförhöjning och betalningsinställelser ett dunkelt tal. Vi läsa däraf med svält intresse endast rubrikerna, hvilka beröra oss ungefär som skildringarna från en judemassaker i Odessa. Och då krisens dyningar sedan möjligen nå oss i form af små pinsamma stegringar på våra förnödenheter och hopsmält penningtillgång, ha vi vanligen förlorat allt sammanhang mellan en orsak, som icke intresserade oss, och en verkan, som berör oss desto närmare.

Men det finns också kvinnor, som ha en mycket direkt och påtaglig anledning att intressera sig för situationen i finansvärlden och följa dess utveckling. Det är kvinnorna, som tillhöra affärslifvet. Jag menar nu just icke kullorna i Nordiska kompaniet eller kassörskan i min charkuteribod, jag menar dem, som äga eller leda en affär eller eljes ligga i affärstransaktioner. Det finns ju bland dem också sådana, som kunna ta saken rätt kallt: dessa solventa, kloka, dugliga små kvinnor, som förstått att ställa sig väl, förtjäna måttligt och spara förtjänsten. De kunna i allmänhet med lugn stå i dörren till sin affär, antingen den nu är en sybehörshandel eller ett etablissement af stora dimensioner, och med handen om kassaskåpsnyckeln se ovädret fara förbi, i tillförsikt att de skola hålla ut, till dess bättre tider komma.

Men det finns många andra, som ha det svårt, fast det inte är alla det är synd om.

Ett slag är de kvinnliga småhandlarna, som äro mindre solventa än de vi nyss talade om, emedan de möjligen börjat alltför nyligen och med för litet kapital för att ännu stå riktigt stadigt. De operera med växlar, som skola tas in på nyåret, ovillkorligen, ty leverantörerna äro i dessa strama panningtider i ödgade att hålla hårdt på sin rätt, och man hade ju beräknat att försäljningen af det ljusa, kulörta lagret skulle betäcka nyårsväxeln, men nu ligger det på de öfversta hyllorna, medan det nya, svarta lagret betalats med en ny växel, som också skall tas in —

Sådana är det synd om, liksom om deras manliga kolleger.

Men vi ha andra, hvilkas andar icke nöjt sig med att sälja sidenblusar och peignoirer, som behöfva röra sig med hus, tomter och aktier för att känna sig tillfredsställda. Dessa skulle man åter kunna dela upp i två slag: amatörer och fack — puh — fack-kvinnor. Nu påstå somliga,

att finanskvinnor aldrig äro annat än amatörer; dessa belackare kan man naturligtvis täppa munnen till med några kända namn på kvinnliga affärsgenier af relativt storslagen läggning här i hufvudstaden. Och i Förenta staterna finnes, om de förra icke äro bevis nog, en gammal lady, om hvilken skrivits en artikel full med 7-siffriga tal, som regelbundet dyker upp i pressen under rötmanaden. De verkliga fackutbildade, kvinnliga finansoperatörerna och börspekulanterna äro dock undantagen, och härvidlag gäller nog den franske abbéns i ett annat sammanhang fällda yttrande: *elles sont rares, elles sont très rares, les femmes de genie*

Det stora flertalet äro alltså amatörer. Det kan därför mycket väl hända, att den kvinnliga amatörspekulanten har naturlig begåfning — hvilken dock alltför sällan förenar sig med juridiska studier — för affärer. Det kan också hända att hon saknar sådan, men däremot är begåfvad med en instinktiv motvilja för ihärdigt arbete. I begge fallen älskar hon penningen och spänningen, först kanske svält och lidelsefritt, sedan med en allt större och mera obehärskad passion. Hon, som är begåfvad, försöker spontant att sätta sig in i de lagar, som styra finansvärlden — hvilket i och för sig är svårt, eftersom det oförutsedda här spelar en så stor roll — och försöker beräkna hur hon skall göra sina insatser för att få den största vinsten. Hon lyckas kanske till en viss grad. Men man har försäkrat mig att kvinnan här ännu (jag säger ännu, försiktigtvis) har sin begränsning. Hon har icke det klara, skarpa och kloka omdöme som mannen, och hon kan icke bära vare sig medgång eller motgång med så pass jämnmod som han. Detta hänger samman med den omständigheten, att kvinnan, som riktigt har fått smak på att spekulera, lätt angripes af penningfeber och upphetsning och besättes af en förfärlig girighetens anda. Och emedan allt detta så litet passar en kvinna, väcker hon större och obehagligare uppseende än en man, som har samma fel. Af detta slags kvinnliga jobbare är det nog mer än en, som i dessa dagar är illa ute. De ha smittats af lusten att liksom männen förtjäna fort, lätt och mycket och ha kanske också känt berusningen af att lyckas, men få nu pröfva bakslaget hårdhet. Och jag vet inte, om man skall säga att det är synd om dem.

Slutligen komma vi till det andra slaget amatörer, till henne, som saknar hvarje anlag för affärer, som jobbar af rent okynne och i mindre skala, ett inom societeten mycket modernt tidsfördrif.

Hon har en fondmäklare, som hon tror på som på Gud Fader, och när hon vunnit 1,000 kronor, köper hon en sälskinnskappa och betalar den. När hon förlorar, köper hon den antagligen ändå, men betalar den icke. Vi få väl tro, att hon mestadels opererar med egna pengar, men stundom händer, att konsekvenserna bli sådana, att hennes man eller far får ta dem. Har hon då spekulerat bakom dessa herrars rygg, såsom jag hörde berättas om en ung dam helt nyligen, och därtill trots deras förbud, så väntar henne antagligen en uppsträckning, och hon kan vara glad, om det stannar därvid.

Sådana följder kan baissen ha. Man får hoppas, att det i dessa dagar är många kvinnor, som i hälsosam förskräckelse lofva sig själfva att dra sig ur den farliga leken och hellre för framtiden försaka sälskinnskapporna än köpa dem för penningar, med hvilka det icke höfves en kvinna att solka sina fingrar.

CAFOUR.

KÖP Svart Siden.

Begär profver franko af våra garanteradt solida sidentyger från 90 öre till kr. 13 pr matr.

Specialité: Sista nyheter af brud-, sällskaps- och promenadtoiletter, äfven i kulört och hvitt.

Sändes tull- och portofritt direkt till privata.

Schweizer & Co, Luzern S 6, (Schweiz).

Sidentygs-Export. — Kungl. Hoflev.

Kung Oscars sista färd.

MAN TÄNKE sig att en främling kommer upp till ett land, som skäres af polcirkeln, där en gammal kung har dött och skall begrafvas. Han reser norrut och norrut genom milsvida snöhöljda, sträckvis tomma nejder, ty det är ett stort land med en liten befolkning. Slutligen är han framme, han har kommit in i en hvit stad vid svarta, rykande vatten, från hvilka stormen drifver bittert kall in öfver gator och torg. Han ser den nordiska vintermorgonen gry, motvilligt liksom, och öfvergå i en dager, som är grå och kall som stål och medan skyarna drifva undan, och luften klarnar, stramar kölden åt ännu hårdare. Mot det hvita och det svarta — som är tysta, täta människoskaror — stå vackert de blågula dukarnas kyligt rena färger. Det är den 19 december. I dag skall den gamle kungen begrafvas. Främlingen går upp mot slottet förbi tåligen bidande skaror, om hvilka han undrar, hur de hårda ut utan att förfrysas, och kommer genom vida gårdar och gråa hvalf in i slottskapellet. Där möter honom, när han kastar blicken mot koret, det första röda han sett i det svartklädda landet: den gamle konungens kista, beströdd med gyllene kronor. Rundt omkring den likt brännningar kring en klippa blommor och blommor, men icke ett skumstänk när den röda kistan, där ligger blott ett ankare af röda rosor och hvita liljekonvaljer, änkedrottningens minnesgård, vackert symbolisk. Kapellet fylles af dem som skola följa konungen till hans sista hviloplats och efter en enkel ceremoni bäres kistan af konungens tjänare och vänner, hans hedersvakt i döden, ut ur kapellet.

Ett långt tåg glider ut ur slottsportarna, och lägger sig som ett bredt, mörkt band kring slottet, ty allt är svart, och hvad där kunde finnas af glans är doldt af sorgflor, men midt i tåget en brinnande röd punkt synlig öfver mängden: konungens kista. Det går vidare genom led af skyldrande trupper, bakom hvilka människoskarorna bida, orörliga och tysta. Öfver det hela hvilas ett enkelt och kärft allvar, och främlingen inser att ingenting annat kunde passa, trots att där finnas konungar och furstar i tåget.

Processionen når förbi svartklädda hus Riddarholmskyrkan, där svenska konungar hvila alltifrån Magnus Ladulås. Det gamla templet strålar af ljus, och ett grafkor står färdigt att ta emot ännu en af landets regenter. Efter en gripande och högtidlig ceremoni bäres den gamle konungens röda kista in i det grafkor, där hans fäder hvila före honom. Och den korta dagen mattas af, den långa skymningen tar vid och aflöses af den tunga, kalla vinternatten. Staden börjar stråla upp i tusende ljus, som kasta sina reflexer i vattnet och där af strömhvirflarne snos till härfor af guldtråd. Men kyrkan, som nu rymmer en kista mer, ligger öde, tyst och mörk . . .

Lagermans flytande putspomada BONAMI.

FRÅN KONUNG OSCAR II:S LIKBEGÅNGELSE DEN 19 DEC. 1907. FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG.
 1. Begravningsprocessionen passerar Skeppsbron nedanför Logården. Närmast bakom likvagnen med den kungl. kistan det svenska riksbanneret och de furstliga begravningsgästerna. *Detaljer ur processionen:* 2. De furstliga personerna: Konung Gustaf, konungen af Danmark, kronprinsen, prinsarna Carl, Eugen Bernadotte och Wilhelm, storfurst Konstantin af Ryss'and, prins Henrik af Preussen m. fl. 3. Processionen lämnar slottet. I förgrunden konung Oscars lifhäst. 4. Generals- och amiralspersoner framför Serafimerbaneret. 5. Riksmarskalken samt de kungl. regalierna burna på hyenden af statsråden. 6. Processionen tågar över Riddarholmsbron. 7. Kistan bäres in i Riddarholmskyrkan.

Bara rakt mot målet!

Verklighetsbild från Skåne.

HENRIK WRÅNÉR.

HVEM AF DEM, som läsa "roliga böcker", känner ej det glada humöret i Henrik Wrånér författarskop! Hans historier äro i allmänhet "af mycket litendjupsinnighet", det vidgår han själf, men de äro muntra och oskyldiga, och det är också en förtjänst att räkna med. Dessutom har han ett väcket öga för många af de karaktärsdrag, som äro skåningarna egna, och ett öppet öra för deras vardagspråk. Han är med ett ord en habil folk-lifsskildrare.

ETT FÖRFASELIANS godt hufvud har pojken, det kan jag ju erkänna, fast han är mitt eget kött och blod. Och han har fått det af Vår Herre, för hvarken jag eller Märten ha haft nånting att låta honom ärfva i den vägen. Men si, det allra märkligaste med Magnus det ä' det, att om han har satt sig en sak före, så ger han sig aldrig strax, om det ser än så motigt ut både i öster och väster, utan han drifver henne igenom. Slinter det, så tar han inte till ögonen, utan han spottar i händerna och hugger bättre fatt. Och därför satt han först i skolan och stod främst på kyrkogolfvet, när han läste sig fram. Och när han så fick för sig att han skulle börja gno med sina böcker och far ju inte hade råd att köpa några åt honom, så gick han först till prosten och lånte och så till grefven, för han har ett godt snacketyg och är inte buskablyg. Och se'n for han opp om mornarna hela förra hösten och nu i våras och hackade opp den stora fyrkanten i skogsgläntan och rensade den från sten och satte potatis där, och det är rent förunderliga potatis. Har han krökt ryggen tusen sinom tusen gånger, så bär det också frukt hundrafaldt. Han går och gläder sig åt att få en hel hylla stora, tjocka och dyra böcker, sådana där lexikum och hvad det nu heter — för mina ögon är det slipstenar och tyska alltihop.

Ja, det var hvad Torpare-Märtens kvinna sa om sin Magnus, när hon satt hos någon väninna och mumsade på prinsaskorpor till en kopp kaffe. Och alla höllo med henne. För det var en märkvärdig sak till med Magnus: ingen i socknen var afundsjuk på honom för hans gåfvor.

— Det är som han hade satt sig för att vara vän med alla, sa hans mor.

II.

Grefven gick ute och såg på sina betor, när Magnus kom bort till honom.

— Hvad har du på ditt unga hjärta i dag, min gosse? sa han och nickade vänligt mot Magnus, som dök upp bak en häck och nalkades honom med mössan i hand.

— Vill grefven köpa potatis?

— Den varan har väl jag mer af än du, men...

— Jo, jag har ju talt om det där potatisstycket, där jag skulle få till böcker. Nu har jag själf plockat upp dem, hvar eviga en, och det var ett drygt göra. Men köra dem till sta'n kan jag inte, och inte heller vet jag om jag inte skulle bli lurad.

— Hvad ska' du ha för dem?

— Som andra få — det är härliga potatis och jämna och stora. Så kunde grefven låta en skjuts hämta dem med det första.

— Jag får väl det, och så ska jag räkna ut hur mycket jag är dig skyldig. Du betrör mig väl? skämtade han.

— Ja, om det så vore för hundra riksdaler, sa Magnus trohjärtadt.

Grefven kom i skratt.

— Hvad har du egentligen för stora funderingar för framtiden? sa grefven och såg forskande på Magnus.

— Hm. Joo. Se, jag hade justament i dag tänkt gå upp och be att få tala med grefven. Jag har kommit underfund med att jag hinner inte långt, om jag inte har mer att röra mig med än det jag kan förtjäna på att hacka upp potatisjord.

— Nå, jag är rädd för det.

— Nu är ju grefven så rik...

— Hvarför tror du det?

— Ä, bevars! När man har gods och hemman och herrgårdar i fem kyrksocknar...

— För den skull kan man ha godt om bekymmer och ondt om pengar. Nåå?

— Joo. Om grefven ville vara snäll och låna mig lite pengar efter hand, så jag kunde bli student och se'n gå vidare, så vore det allt en Gudi behaglig gärning. Det förstås, att om jag ginge bort, så vore ju grefvens pengar till Per Matts höns. Men har Vår Herre bruk för mig, får jag nog lefva.

— Du lägger inte dina ord så illa, min gosse. Men när tror du, att du skulle kunna betala igen det? Och hur mycket tror du det skulle gå till?

— Ja, se det har jag rakt inte något begrepp om, men jag ska naturligtvis vända en slant två gånger, innan jag ger ut den. Och hvad så angår betala igen, så finns det nog ett bra sätt för grefven i den vägen, om bara grefven vill. Grefven har ju flere pastorat att ge bort. Om jag får ett af dem, när jag blir färdig, så är det ju en smal sak för grefven att få ut sitt så smått.

— Åh, det var mig en klipsk byting! Du kan minsann göra upp det bra och bekvämt för dig, du. Nå, pengar ska jag i alla fall bisträcka dig så länge.

— Tack, tack! Jag visste nog grefven skulle säga ja.

— Hur visste du det?

— Jag kände det på mig. Nu ska jag bli hemma i vinter, och prosten har lofvat gno lite med mig i ett och annat. Så till hösten börjas det på allvar. Åh, jag är så glad, så jag skulle kunna ta grefven i famn!

Den gamle ädlingen kände något fuktigt i ögat. Det var verkligen en glädjande syn att se denne raske, oförfärade, lifsglade yngling, som stod där så käck med klarblå ögon, bruna kinder och bruna händer, burrigt ljust hår och hög panna. Den bar minsann intet "trälmärke". Tvärtom: en medfödd själsadel präglade hans lilla friska personlighet.

III.

Prosten Bladström satt inne på expeditionen och bolmade på sin pipa, under det han letade i en hög böcker.

— Också bra enfaldigt af mig, mumlade han, att gå och bjuda mig till att läsa med honom. Jag har ju glömt det mesta, och ska jag inte sitta med skammen för den kvickörade bytingen, så blir det att krypa tillbaka till skolbänken själf. Han spände ögonen i mig i går, när jag sa fel på ett årtal. Men ett glänsande hufvud är det och ett hjärta af guld. Kan en hjälpa honom i väg, vore det synd att inte göra det. Om man själf haft en sådan där pigg prisse, i stället för de många töserna! Inte för det jag ville vara af med någon af dem, och snälla ä de och inte så värst anskrämmeliga, men hur ska en få

NITIOSEX (96) % af befolkningen såväl barn som vuxna lida af tandröta. Orsaken till detta sorgliga förhållande är i de flesta fall:

FÖRSUMMAD skötsel af tänderna från tidigaste barndomen!

Använd därför redan från barndomen

dem försörjda, när man sitter med ett sådant här litet pastorat och ska söka göra slut på sina gamla lundaskulder, innan man stoppas ner! Nå, det sörjer väl Gud för.

Det knackade på dörren.

— Stig in! Jaså, det är du. Det var fasiligt hvad du ser strålande ut — nå, hur har det gått med algebran i dag? Du torkade dig väl på mattan?

— Jag har inte sett i algebran — jag har varit och sålt mina potatis. Och grefven lånar mig pengar, och på hösten far jag till sta'n och går in i läroverket. Och nu ska här gnos i vinter — jag kommer att rädda här som ett torrt skinn. Och när jag så har blifvit student och prästvigd, så får jag ett pastorat af grefven, när något blir ledigt.

— Lovvade han dig det, pojke?

— Nej, men jag sa, att det skulle han göra, och då gör han det också.

— Du har då en tro, som kan försätta berg.

— Ja, är det inte en sådan man ska ha? Och vet prosten hvad jag ska göra se'n, när jag har fått pastorat? Jo, jag ska gifta mig med lilla Regina.

— Hva-hvasa? Hvilken Regina?

— Prostens, naturligtvis. Det var ju jag, som drog henne upp ur kvarndammen och jag, som ryckte henne undan, när "rockahjulsrännaren" höll på att fördärfva henne. Jag skulle tro, där är ingen, som står närmare att få henne än jag.

— Så har jag då väl aldrig i detta lifvet...

— Hon är 10 och jag är 17; när jag blir 30 och kan få pastorat, blir hon 23 — det passar som det vore uträknadt. Åh, jag har måtro funderat mycket på det.

— Maken till pojke har jag då aldrig...

— Bär det sig inte bra?

— Men om hon inte vill ha dig?

— Hvarför skulle hon inte det? Hon kan väl aldrig någon hyggligare få!

— Det kan så vara. Men du tänker väl inte gå och prata om sådant med barnet?

— Jag får väl vänta — jag har för resten inte tid nu. Men när jag kommer hem under ferierna se'n, ska jag allt titta hit, så hon inte glömmer bort mig. Det ska nog reda sig, och så kan prosten vara lugn för henne — hon ska då nog få det bra. Men nu springer jag hem — i morgon kommer jag som vanligt.

— Du går väl inte och transar något om sådant för folk i byn.

— Visst inte! Det är en hemlighet oss två emellan. Jag har inte sagt ett halft ord till mor. Se, om fruntimmer ä aldrig så snälla, så kunna de inte tiga med någonting, när de komma i gång med kaffekoppen. Farväl!

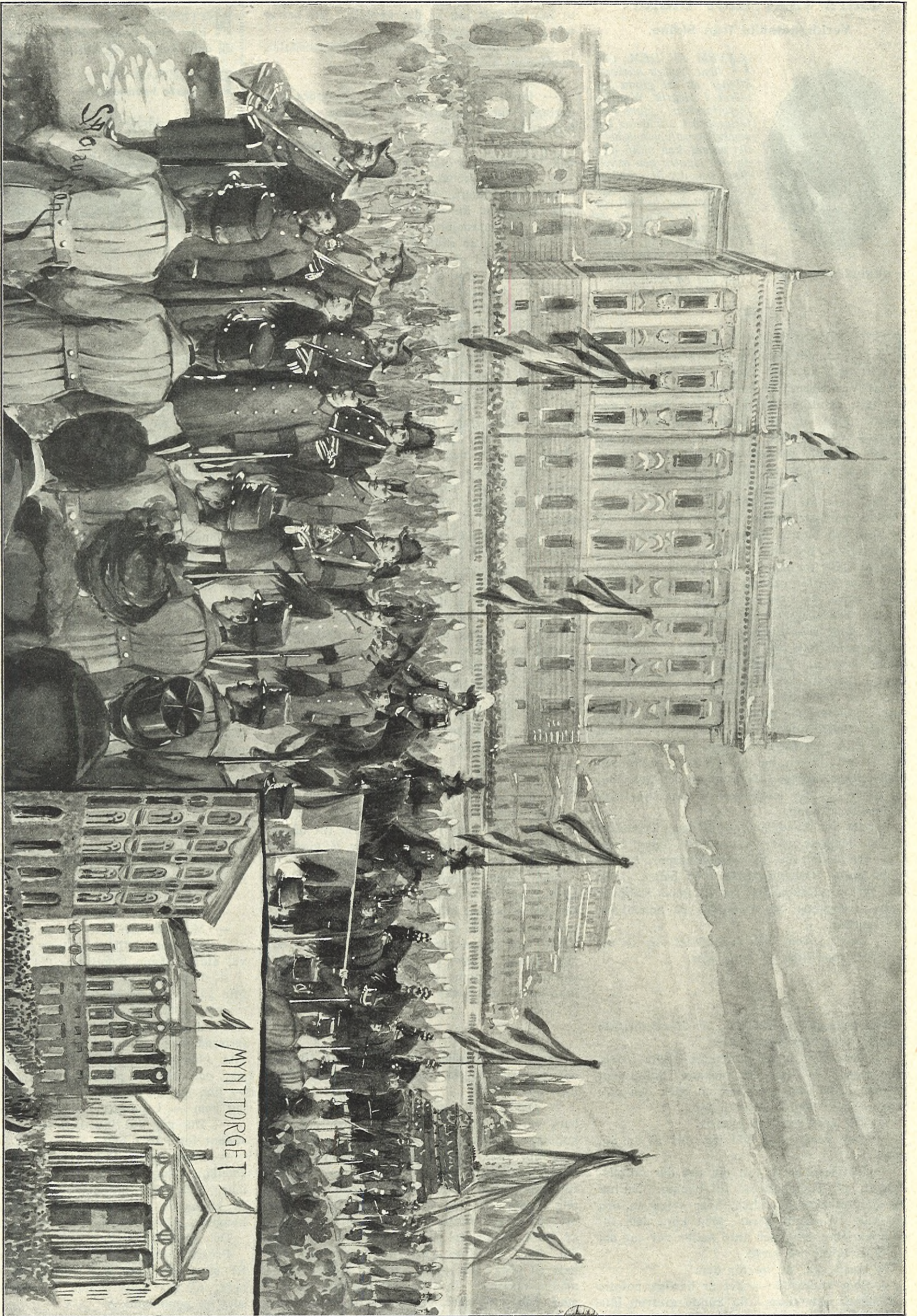
Och så sprang han.

Prosten satt en stund alldeles bortkommen. Så steg han upp, lade bort pipan och skratade, så att hans trinda lilla mage hoppade som en gummiboll.

— Jag tror, att om den pojken satte sig

LUZERN

Förnäm vistelseort under sommaren. G: D HOTEL NATIONAL Härligaste läge vid Vierwaldstättersjön. Rum från 4 kr. Ill. prospekt gratis

FRÅN KONUNG OSCAR II'S LIKBEGÅNGELSE DEN 19 DEC. 1907. SORGETÅGET PASSERAR MYNTTORGET. I FONDEN RIKSDAGSHUSET OCH KUNGL. TEATERN. ORIGINALTECKNING FÖR IDUN AF C. A. OLAUSSON.

Främst i den synliga delen af processjonen: statsrådet Swartz med nyckeln, efter honom i rad statsrådet Peterson med äpplet, statsrådet greve Ehrensvärd med svärdet, utrikesministern Trolle med spiran och statsministern Lindman med kronan, hvarje regaliebärare följd af en kammarherre. Därefter de öfriga statsråden, höfetsmästare Rudebeck till häst, två förridare, sexspännat med konung Oscars ilk, på ömse sidor om ilkvagnen konungens stora vakt, bakom vägnen riksbancen, konungarne Gustaf och Fredrik, kronprinsen och prins Carl.

FRÅN KONUNG OSCAR II:S LIKBEGÅNGELSE DEN 19 DEC. 1907. BEGRAFNINGSAKTEN I RIDDARHOLMSKYRKAN. ORIGINALTECKNING FÖR IDUN
AF D. LJUNGDAHL.

Köp Vänersborgs Balskor!

Bästa svenska fabrikat!
Lätta! Eleganta! Hållbara!

Hvarje sula stämplad med vidstående fabriksmärke. Tillverkas som speck-litet efter Wienermetod af Aktiebolaget

A. F. Carlsson Skofabrik,
Vänersborg

Försäljes i minnt hos de flesta sko-handlande i riket.

för att bli ärkebiskop, så skulle han bli det. Sådan tro har jag icke funnit i Israel. Jaja? Regina! Nu är hon således försörjd! Hohoho! Jaja! Det är sådana, som eröfra världen. Och så står han där så bredbent och tvärsäker, som han komme för att ta ut lysning! Nej, det här går jag in och berättar för mor. Hohoho! Regina! Blifvande prostinnan drömer inte om sin lycka: hon "hoppar rotting" ute i trädgården. Jaja!!

IV.

— Ja, vare nu Herren med dig, Magnus! Det har varit en sträfsam tid, både för dig och mig: vi ha gnott om kapp, och nu har jag "läst upp mig" rätt bra, så kanske jag också skulle kunna gå in i sjätte nedre. Det är som jag hade blifvit ung igen. Vi skulle nog kunnat fortsätta ett år till, men vi ha inte allt nytt med kartor och apparater och planscher och nya metoder — det är bäst att inte gå längre på de gamla vägarna. Jag tror det ska gå lyckligt för dig, för du ä "säker i sockarna", min gosse, både i förstånds- och minnessaker. Och så lycka till! Du har varit hos grefven?

— Ja, jag fick 150 kronor, och så ska jag bokföra mina utgifter, och så får jag mer efter hand. Heder ska både han och prosten ha af mig — det kan ni lita på. Jag har målet klart, och fram ska jag — om jag får lefva. Emellanåt skriver jag nog om ett och annat. Ha ett öga på Regina! Inte för att här umgås någon, som jag är rädd för, men det kan ju komma. Prosten vet att jag ska ha henne...

— Man kan inte låta bli att dra på smilbandet åt dig, men heller inte att hålla af dig och tro på dig, för du tror på Vår Herre och dig själf.

— Prosten!

— Nå?

— Ge mig ett porträtt af henne! Det ska inte stå framme, utan jag ska ha det i byrå-lådan. Men jag kan ändå se på henne ibland. Och så blir hon då som ett skydd och ett beskärm för mig, och det går lättare att hålla i och plugga.

— Välsignade pojke! Du gör med gamla gubbar hvad du vill. Det är ju inte annat än drömmar —

— Drömmar! Jag är så säker om henne som om mitt pastorat — när tid blir. Hon behöfver ju inte veta, att jag har kortet så länge...

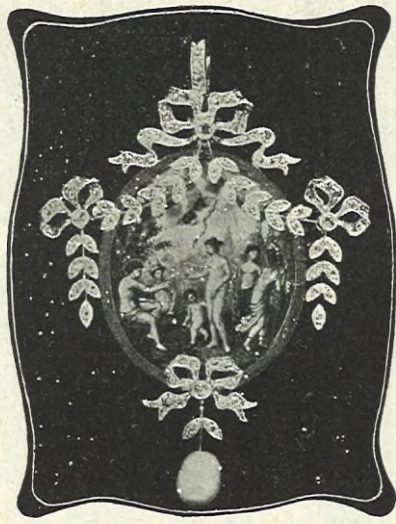
— Du ska få det, din envetna byting! Vänta, medan jag går in och smusslar ut det ur något album!

— — — Se här! Men göm det! Och nu farväl med dig! Behöfver du ett faderligt råd någon gång, så vet du, hvar du har mig.

V.

"Bäste hr prost!

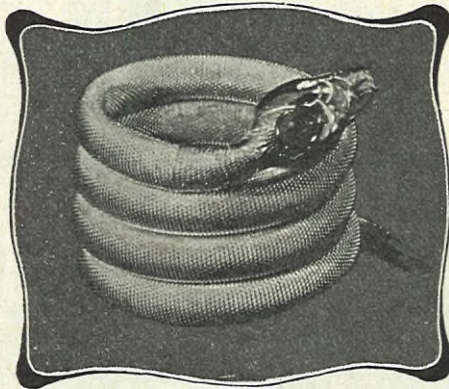
Ja, nu är det min sista termin. Och skönt ska det bli att komma från detta tröskande.

Första priset i skönhetsstämningen. Brosch af guld med emaljmalning, briljanter och äkta pärla. Värde: 1,200 kr.

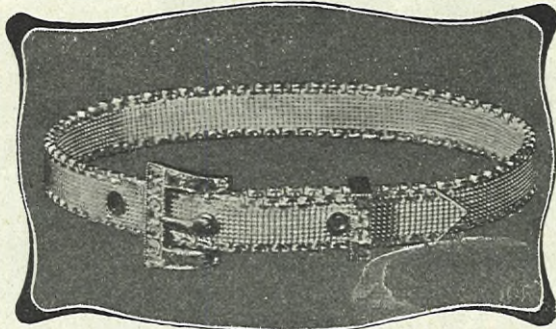
Sista dagarna för Skönhetsstämningen.

ÄNNU EN GÅNG meddela vi afbildningarna af de konstnärliga och dyrbara smycken, som den välkända **hojuvelerarefirman K. Anderson** i Stockholm på Iduns uppdrag låtit komponera och utföra som priser i den pågående skönhetsstämningen, förvissade som vi äro att vår förnyade hänvisning till dessa magnifika pris skall öfvervinna den sista tvakan hos vår läsekrets att stå oss bi i det slag ör den svenska kvinnskönhetens rangplats land folken, som vår täfling ytterst afser.

Andra priset i skönhetsstämningen. Armband af guld med safir och briljanter. Värde: 200 kr.

Men nu gäller det också att beslut och handling blifva ett, ty täflingstiden utgår redan om några dagar eller den 31 dennes. Alltså raskt till verket! På det nya året sammanträder prisnämnden, hvilken som bekant består af konstnärerna professor John Börjesson, professor Oscar Björck och hr Anders Zorn, författaren hr Daniel Fallström och redaktör Johan Nordling, och någon gång under loppet af årets första kvartal hoppas vi därefter kunna presentera de helt visst med osedvanligt intresse mottagna bilderna af de svenska pristagarinnorna.

Tredje priset i skönhetsstämningen. Armband af guld med rubiner och rosenstenar. Värde 200 kr.

Värst plågar det mig att allt går så mekaniskt; lärarne söka liksom lärjungarna komma ifrån det för billigaste pris. Man hasplar upp läxor och fuskar, när man kan; somliga pojkar ha spel- och punschjuntor, andra ränna ute med elever från flickskolan. Intet allvar! Ingen hänförelse. Mest blötdjur! I den litterära föreningen läsa de upp vers, som de "knyckt" ur stora skalders, och hålla föredrag från konceptet. Om de ändå öfvade sig att extemporera! Jag tror att det ska gå bra uti examen: jag har inga luckor. I profkrian i går om "Luther och Melanchton" fick jag *berömlig*.

Alla må väl bra — *alla?* Regina är väl konfirmerad, när jag kommer hem med den hvita mössan. Då tror jag inte jag kan tiga längre — — —

Jag försökte för en tid sedan att bilda en nykterhetsförening i klassen. De skrattade ut mig, och nu kalla de mig "Tungusen". Men jag står väl med dem alla ändå: jag hjälper dem, när jag kan, med stilar och krior och jag räknar tal åt dem. Och därför får jag ha min nya förening i fred: jag är själf både ordförande och sekreterare och kassaman. Men det kommer andra tider — när mina pojkar komma i läroverket, finnas nog sådana föreningar — — —

VI.

— Välkommen, min käre gosse! Och tag mig nu i famn och säg farbror! Nå, hufvudbetyget blef?

— Stora A. Var det inte bra? Men för resten kan jag tacka farbror för det som för så mycket annat. Är Regina hemma?

— Jo, det är hon nog. I trädgården, tror jag. Har du varit hos grefven?

— I morgon eller i eftermiddag. Vet hon någonting?

— Inte har jag frågat henne, men...

— Då frågar jag själf. Jag ser henne uppe i löfsalen och kilar bums — — —

Och i löfsalen satt hon. Hon kom honom hjärtligt till mötes.

— Gratulerar dig, sa hon. Mer fick hon inte fram.

— Tack ska du ha, Regina! Du vet väl att det är för dig jag har sträfvat dag och natt dessa åren?

Hon blef purpurröd och såg hastigt på honom.

— För mig? hviskade hon.

— Ja, det har du väl vetat? Jag sa det till din far redan innan jag for till sta'n. Och ditt kort har jag haft hela tiden: jag fick det just af honom. Det har jag kysst många gånger, Regina. Jag behöfver väl inte fråga dig, om... om...

— Nej, det behöfver du inte, sa hon enkelt och räckte honom handen.

Han tog henne i famn, och deras läppar möttes.

— Kortet var bra torrt att kyssa ändå! sa han jublande.

Prosten stod i löfsalen.

— Klappadt och klart — och kysst, sa Magnus och svängde muntert sin lilla prästatös.

Gubben lade sina händer på deras hufvud, men kunde på en lång stund ej få fram ett enda ord. Slutligen ropade han inåt med ljungande stämma:

— Mor, töser! Storfrämmande! Saft och vatten! Och hela tobakskardusen!

Och det blef glädje och gamman vid "Lil-lans" förlofning.

Några år senare var Magnus prästvigd, och vann öfverallt hjärtan under sin verksamhet som själasörjare. Och det gjorde, att då grefven själf inte hade något ledigt pastorat att

Prenumerera oför-töfvadt på

BARNGARDEROBEN

alla mödrars ovärderliga skatt och hjälpreda.

IDUN 1908.

De svenska hemmens tidning

går nu att begynna sitt tredje decennium; det sker i den fasta öfvertygelsen, att dess sträfvan som organ för våra bärande kulturella strömningar och för hemmens intressen allt framgent skall uppskattas och stödjas af den publik, hvilken i ständigt ökade skaror flockat sig kring Idun under dess nu uppnådda tjuguariga tillvaro.

Vår väg genom kommande tid skall också den byggas på det ideella syftets, den goda viljans och det ärliga uppsåtets grund och som hittills oförtröttadt söka sig fram mot hvarje kulturintresserad svenskt hem, vid hvars härd tidningen i text och bilder vill tälja om vårt nationella lifs olika yttningar. Ty Idun är, vi betona det,

en verklig svensk familjetidning

med alltigenom svenskt innehåll.

Det kan förefalla som om vårt under tjuu år tillämpade program i svenskhetens tecken hade bort göra ett dylikt påpekande öfverflödigt. Men att döma af den sedan någon tid tillbaka med ostentativa signalkott förebådade starten af en nationell litterär veckotidning, i sammanhang hvarmed man sökt göra troligt, att vårt land hittills skulle saknat en dylik publikation med svensk hållning, tyckes uppfattningen i detta afseende vara i behof af rättelse.

Hvilken af vårt lands tidningar har mera odeladt än Idun sysselsatt sig med allt som kan kallas svenskt i vårt samfundslif? En granskning af de tjuu årgångarnas innehåll torde ge vid handen, att tidningen så godt som uteslutande lämnat rum åt svenska pennor och behandlat svenska förhållanden.

Vårt lands yppersta författare och författarinnor

på olika områden ha skrivit och skriva fortfarande i Iduns spalter;

våra främsta konstnärer

tillföra vår illustrationsafdelning ett utsökt och intressant bildmaterial, hvarigenom vår läsekrets ständigt bringas i kontakt med rörelserna på den bildande konstens områden; våra tid efter annan igångsatta

litterära pristäflingar

ha åt den svenska prosadikten förvärfvat de båda lysande namnen Selma Lagerlöf och Olof Högberg, hvilkas djupt originella mästerverk »Gösta Berlings saga» och »Den stora vreden» det blef Idun förunnadt att först framföra till den svenska allmänheten. Äfven den uppburna författarinnan Annie Åkerhielm, f. Quiding, gjorde som bekant sin litterära debut i Idun. På dramatikkens och operadiktningens område sträfva vi likaledes att genom täflingar tillföra vår konst nya värden; därom vittnar vår för kort tid sedan slutförda dramatiska pristäflan, hvarvid ej mindre än tre nya dramaturger upptäcktes och erhöilo pris. Vår ännu pågående operapristäflan för svenska tonsättare med ej mindre än 6,000 kronor i pris skall, hoppas vi, äfven den gifva ett gynnsamt resultat.

Det är alltså intet själfberöm, då vi nu tillåta oss påpeka Iduns rangställning som vår främsta illustrerade veckotidning. Och vi kunna så mycket hellre göra det, som hela den svenska pressen för ungefär ett år sedan, som en aktningens och minnets gård vid tidningens stiftares, redaktör Frithiof Hellbergs nyss redda graf, yttrade om Idun, att den »tillämpat sig en ställning, som dittills aldrig kommit en veckotidning i vårt land till del» och att den »gjort sig väl förtjänt af sin plats såsom ett organ för de svenska hemmen.»

Vi skola sätta in våra bästa krafter på att äfven under år 1908 göra tidningen förtjänt af detta hedersomnämmande. Redaktionen står också rustad med ett rikt och godt material.

Främst kunna vi då till huggnad för vår läsekrets meddela, att solidarbäckernas ryktbara författarinnan

ELSA TÖRNE

kommer att medarbeta i den nya årgången med minst en artikel i månaden, hvarje uppsats behandlade något viktigt hem- eller samhällsfråga och gifven med hennes kända fängslande framställningskonst.

För följetongsafdelningen ha vi i beredskap tre från vår föregående romanpristäfling förvärfvade intressanta originalromaner af talangfulla kvinnliga pennor, nämligen **Elsie von Tharow** af **Anna M. Roos**, med hvilken årgången kommer att inledas, **Mikal**, **Israels konungadotter**, af **Märta Starnberg**, samt ett intressant debutverk **Känsломänniskor** af professor-skan **Hanna Lundholm**.

»Elsie von Tharow» skildrar i spirituell form den moderna kvinnorörelsen och har att uppvisa ett galleri af ypperligt studerade figurer och en liflig handling. »Mikal» är, som framgår af titeln, en berättelse byggd på bibliska motiv. Äfven den torde på grund af skildringens dramatiska styrka och den koloristiskt gifna miljön komma att väcka lifligt intresse.

På den skönlitterära afdelningen äro vidare att framhålla de båda prisbelönade dramerna

«Segerpalmen» och «Förnyelse»,

den förra af fröken **Hilma Söderberg**, den senare af **Olof Palme**, hvilka båda arbeten skola ingå i spalterna under årets första månader.

»Segerpalmen» är ett svenskt politiskt skådespel med motiv från det upprörda och händelserika året 1905, hvartil knyter sig en med mycken finhet och styrka gifven kärleksintrig mellan dramats hufvudpersoner. »Förnyelse» framställer i lidelsefulla scener en sida ur den moderna arbetarrörelsen med dess våldsamma klasskamp.

Åt den nutida kvinnorörelsen och kvinnans därm sammanhängande insatser på arbetsmarknaden vilja vi som hittills ägna all uppmärksamhet. Sålunda börjar redan i något af årgångens första nummer en artikelserie benämnd

Kvinnan som arbetar.

Några spridda iakttagelser från kvinnans brödkamp af **Elin Wägner**.

Såväl det rika materialet som den talangfulla penna, vi lyckats värfva för dessa aktuella skildringar ur kvinnans arbetslif, borge för att artiklarna skola bli ej blott instruktiva, utan äfven som läsning underhållande.

Flydda dagars studentlif med dess romantik och friska ungdomsglädje äger alltid resonans hos publiken, särskildt den kvinnliga. De

Skolpojks- och studentminnen

från **Fyris' strand** i glad oordning upptecknade af **Knut Nyblom** (Manasse), vi komma att publicera i den nya årgången, skola därför tvifvelsutan vinna alla våra läsares hjärtan. Författaren, den kände skådespelaren och förträfflige **Bellmansångaren**, har genom härstamning och fostran varit ett med det uppsalienska studentlivet, han har ärf det studentiska lynnet, som stod i blomstring under »gluntarnes» klassiska tid, och hans stil är varm och hurtig.

Att vi för öfrigt skola ägna vår textafdelning den största omsorg säger sig själf. Kultur och hemlifsfrågor komma som hittills att behandlas i ledande uppsatser af kända och skattade pennor, längre noveller, skisser och dikter i bunden form af våra främsta författare skola städse pryda spalterna, och åt vårt porträttgalleri öfver samtidens märkligare personer kommer att ägnas all uppmärksamhet, hvarjämte de viktigare dagshändelserna skola belysas i bild som text. »Spalten om böckerna» kommer äfven under år 1908 att skötas af den spirituella författarinnan friherrinnan **Marika Cederström** samt af seminarieadjunkten fröken **Marie Louise Gagner** för ungdomslitteraturen. Afdelningarna för underhållning och nytta, hvilka ej minst gjort Idun till hemmens förtrogna vän, ämna vi gifvetvis också

bibehålla, nämligen Iduns Hjälpreda och Köksalmanack för hvarje dag året om (båda fortfarande under redaktion af fröken **Elisabeth Östman**), Tidsfördrif, Läkareråd, den snärtande, men jämväl roande breflådan, Frågor och svar etc.

Ytterligare vilja vi erinra om vår stora operapristäfling för svenska komponister samt vår nya stora romanpristäfling, hvilka, med pris om tillsammanslagt 11,000 kronor, skola afgöras inom 1908 års utgång. Äfven vår mycket uppmärksammade skönhetstäfling skall komma till afgörande i början af det nya året. Sist är att nämna, att vi jämväl för kommande år ha anslagit 1,000 kronor till belönande eller främjande af någon förtjänstfull kvinnlig gärning att på nyåret utdelas af Iduns kvinnliga akademi.

Som våra läsare alltså finna är det med ett rikt program vi ämna tillgodose Iduns 21:sta årgång, hvarför redaktionen vågar hoppas att vid det snart inträffande årsskiftet få hälsa tusentals nya vänner välkomna till en läsekrets, som sedan länge omfattat flertalet af de bildade svenska hemmen.

De fullständiga prenumerationsafgifterna för Iduns olika upplagor 1908 ställa sig sålunda:

	1/2 år	1/3 år
Idun, vanliga upplagan	kr. 6: 50	3: 25
" praktupplagan	" 8: —	4: —
Allt med postbefordringsafgiften inberäknad.		
Lösnummerpris blir som förut 12 öre.		

JOHAN NORDLING.

Hufvudredaktör och utgifvare.

Iduns Modellkatalog 1908.

Koloreradt omslag med modebilder i litografi, flere färger. Den mest praktiska för alla hem och sömmerskor!

Fyra rikhaltiga säsonghäften årligen!

Då nyanskaffningen af kläder såväl i hemmen som hos sömmerskorna i regel sammanfaller med årets fyra säsonger: vinter, vår, sommar och höst, och våra damer visat sig uppskatta det praktiska uti att just vid dessa tidpunkter i ett rikhaltigt häfte få sammanfördt ett sorgfälligt urval af årstidens trefligaste modenyheter, kommer Iduns Modellkatalog äfven 1908 att utgifvas i 4 rikhaltiga häften — ett för hvarje säsong — och hvart och ett innehållande, utom en moderevy, ett rikhaltigt urval moderna dräktmodeller. Prenumerationspriset blir som förut endast 2 kr. 20 öre pr helt år, hvilket måste betraktas som synnerligen billigt i förhållande till det rikhaltiga innehållet och den goda utstyrelsen. Lösa häften å 60 öre hos alla välförsedda tidningsaffärer. Till alla i Iduns Modellkatalog förekommande modeller kunna prenumeranterna rekverera färdigklippta mönster från Iduns Mönsterafdelning, Drottninggatan 51, Stockholm.

Prenumerera nu i närmaste postkontor eller bokhandel.

Barngarde- roben 1908,

alla mödrars ovärderliga skatt och hjälpreda, utgifves äfven år 1908 efter samma bepröfvade plan som hittills. Med sitt en gång i månaden utkommande 12-sidiga nummer, innehållande ett åttiotals illustrationer öfver allt, som hör till våra barns dräkt från de späda åren till vuxen ålder och åtföljd af en stor dubbelsidig mönsterbilaga, ersätter tidningen mångfaldt prenumerationsafgiften genom den nytta och den besparing, dess praktiska innehåll bereder hvarje hem.

Hvarje husmoder, som själf ombestyr sina barnkläders förfärdigande i hemmet, bör ej försumma att prenumerera på prof, ett halft år 1: 60, helt år 3 kr.

Prenumerera nu i närmaste postkontor eller bokhandel.

Lämplig nyårsgåva är ett presentkort å

Damernas Musikblad

utgivet af ELLEN SANDELS.

MUSIKBLADET, som i hög grad tillvunnit sig den svenska pressens erkännande, börjar 1908 sin 7:de årgång och utkommer som förut med 2 nummer i månaden utom juni och juli.

MUSIKBLADET erbjuder ett så rikhaltigt och omväxlande innehåll, att hvar och en torde finna sin smak tillgodosedd och det lämpar sig därför för alla hem.

Särskildt bör beaktas Musikbladets oerhördt billiga pris: ca 4 öre per musikside och textafdelningen gratis.

Pris för helt år kr. 6:50, 1/2 år kr. 4:30, 1/4 år kr. 2:25. Prenumeration sker å Postanstalt eller i hvarje välordnad Bok- och Musikhandel.

Pappersmönster

af alla slag, fullt tillförlitliga, moderna och eleganta, erhållas omg till nedanstående pris inom Sverige: Bluslif 40 öre, Kjolmönster utan släp 50 öre, Prinsessklädning 75 öre, Reformdräkt 75 öre, Barndräktmönster 50 öre, Kragmönster (Pellerin) 50 öre, Kappmönster 60 öre, Nationaldräktmönster 1 kr.

Uppgif lifvidd (under armarne), midjevidd och kjollängd, erhåller Ni till Eder figur fullt passande mönster. Expedieras portofritt om rekvisition åtföljd af likvid i postanvisning eller sparmärken insändes till Iduns Mönsterafdelning, Drottninggatan 51, Sthlm.

Aterförsäljare i Örebro: Örebro Antikvariat och Tidningskontor, i Norrköping: Pappershandeln Svea.

Crème de Cholepalmine,
utmärkt antiseptiskt hudmedel,
säljes i tuber å 30 och 75 öre
hos Herrar Speer-, Fång- och Parfymhandlande
m. n. samt å Apoteken.

Gävle högre privata handelsläroverk

Oskar Wennlunds Handelsinstitut

Rådmansg. 8, Gävle. — Rikst. 11 17,
börjar 29:de arbetsåret 13 jan. 1908.
Begär prospekt.

Göteborgs Privata Handelsinstitut,

Göteborg, Göteborgsgatan 11. Tel. 2440.

Fremsta handelsläroverk för alla handelsämnen & språk. 14 lärare; för språk infödda. Ca 200 elever. Elever från folkskolan, från högre läroverk, med realskole- & studentexamen emottagas. Vårterminen börjar 10 januari.

Begär prospekt & årsredogörelse.
Benno Rosenbund.
Förestandare.

RUX OFVERTÄFFAR
ALLA DE GAMLA
MEDLEN MOT
VÄRTOR och
LIKÖRNAR
HÄSYG SMÅRTFRI DOT
INGEN PLASTIK, INGEN SKÅRM
PRIS I 2/3 PRÄKTIGT och DET. INÅNDER.
FABRIKEN PILEN, ASARUM 81

General Lee's Quickmarsch
för piano är lättspelt och vacker, användes
vid pianoundervisning. Pris 75 öre. Till
salu i musik- och bokhandeln.

ED. PINAUD
18, PLACE VENDÔME
PARIS

GENETOR PARFUM VIOLETTE
PARFUM ULTRA PERSISTANT LA CORRIDA BRISE
EMBAUMÉE

Huru HÖGA och BREDA

äro fönsterna i Edert rum inom karmen?

Uppgif mättet på ett 5 öres brefkort till under-
tecknad, och Ni erhåller en uppgift om en ar-
tikel som kommer att ytterligare gifva trefnad
åt Eder bostad.

AUG. WIBERG, Eskilstuna.

HOTELL WINDSOR

f. d. Primavera

1:sta klass hotell **ROM**Centralvärme. Nyrestaurerad.
Castelli & Lanteny.

Prenumerera på Barngarderoben.

Stockholms Dagblad

1908.

Det kan nästan synas öfverflödigt att nu vid årsskiftet påpeka det uppsving Stockholms Dagblad gjort under sistförflutna år. Det erkännes af alla läsare, äfven dem som äro politiska motståndare. Tidningens nationella, fasta hållning i politiska och kulturella frågor har skaffat den respekt och gifvit den ett vida större inflytande på landets inre utveckling, än som vanligen är en tidning beskärtd. Så var fallet i rösträttsfrågan. Stockholms Dagblad går främst i striden mot socialdemokrati och ungsocialism. Tidningen har under hösten 1907 i försvarsfrågan lagt fram det enda motförslag till 1906 års generalstabsförslag, som finnes utarbetadt. Den ekonomiska afdelningen tilldrager sig allt större uppmärksamhet på grund af sin absoluta själfständighet, sin rikhaltighet och sitt sunda innehåll.

Redaktionen sätter som sin främsta uppgift att göra hvarje nummer under år 1908 till ett verkligt godt och intressant tidningsnummer, så sammansatt att det bereder läsare ur olika samhällsgrupper både nytta och nöje. Att detta skall blifva möjligt, därför borgar bl. a. den omständigheten att redaktör C. G. Tengwall, förut ledare af Svenska Dagbladets redaktionella arbete, numera öfvertagit chefskapet inom Stockholms Dagblads redaktion, hvarjämte denna ytterligare förstärkts med flera erkända förmågor, bland hvilka må nämnas hr Sten Granlund, en af hufvudstadspressens bästa och mångsidigaste pennor, känd särskildt som skald och kåsör.

Att dessa och andra förändringar icke innebära någon politisk omläggning, utan blott en betydande redaktionell kraftkoncentrering torde framgå däraf att d:r K. Hildebrand såsom förut är hufvudredaktör med utmärkta och bepröfvade krafter vid sin sida. Utom af fast anställda medarbetare, såsom hrr Y. Svartengren (inrikespolitik), Verner Söderberg (utrikespolitik m. m.), H. Stedt (bl. a. ekonomiska veckoöfversikter), Axel Brunius (kommunala frågor), O. Mannström (religiösa och etiska frågor m. m.), Sven Söderman och Klara Johanson (litteraturkritik m. m.), Hedvig af Petersens m. fl. lämnas bidrag af Harald Hjärne, Alfred Jensen, Hugo Öberg, Gustaf Janson, Gustaf Ullman, Anna Maria Roos, Jane Gernandt-Claine, Annie Quiding-Åkerhielm, Anna Wahlenberg, Karl Wählin, Carl G. Laurin, Georg Göthe, Axel Lindegren, Teodor Holmberg, Cecilia Bååth-Holmberg, Cecilia Milow, Ida Bäckmann och ett mycket stort antal andra framstående författare och författarinnor. Fru Arnold och Comtesse G. skriva modeartiklar. Hästsportafdelningen skötes af kaptan Erland af Kleen (Whip), och den öfriga idrotten af hrr E. Pallin (Flying) och B. Roosval. Undertecknade diskussionsartiklar i dagens frågor af framstående fackmän förekomma i mycket stort antal.

Bland nyheter för nästa år märkas flera af de omtyckta landskapsnumren samt specialnummer behandlande "Den svenska kvinnan", "Den svenske mannen" och "Svensk-amerikanska förhållanden". Under rubriken "Från svenska bygder" inflyter ett mycket stort antal artiklar från skilda delar af landet. En serie artiklar om kvinnorörelsen i skilda länder förberedes; början göres med "Kvinnorörelsen i Östern"; artiklar rörande dithörande frågor i Sverige äro under utarbetande och bidrag ha utlovats från skilda håll, bl. a. från en tysk författarinna. Industribeskrifningar och artiklar om handverkets och handels ställning förberedes.

Det är emellertid omöjligt att här omnämna alla olika afdelningar. Hvarje bildad eller bildningsintresserad finner ett rikhaltigt innehåll, alltifrån sakkunniga ekonomiska veckoöfversikter till Gunnar Widholms utmärkta teckningar, de obestridd främsta inom svenska dagspressen, och Waldecks illustrerade veckokronika.

Jämför Stockholms Dagblad med öfriga hufvudstadstidningar innan Ni gör Edert val af tidning för 1908. Stockholms Dagblad kan endast vinna vid en sådan jämförelse.

Vördsammast

Redaktionen af Stockholms Dagblad.